

Václav Votruba

DARK ANGELS

Patnáct let v temnotách

Václav Votruba

DARK ANGELS

Patnáct let v temnotách

Vznik knihy podpořil městys Čestice. Děkujeme!

ÚVODNÍK

Mezi hudebním fanouškem a jeho oblíbenou kapelou vzniká pouto, které překonává prostor i čas. Když si fanoušek pustí desku svých favoritů, jako by usedl do modré policejní budky a cestoval napříč kontinenty i dekádami, protože v ten okamžik přestane být důležité, kdy a kde byla deska natočena, fanoušek je ve studiu s kapelou a prožívá jejich tvůrčí proces s nimi.

Dark Angels už takto sleduji více než deset let a naše první setkání stále vidím před očima, jako by to bylo včera: pódium v už zaniklém klubu, schouleném mezi továrními halami ústeckého chemického průmyslu, zašlé podlahy, hudební aparát na konci své životnosti a mezi prachem a kabely začíná intrem parta muzikantů svůj koncert. Od prvního tónu z nich sálá nakažlivé nadšení a radost, i když jejich hudba s sebou nese pramálo radosti. Ta zvláštní směs melancholického temnoty a světla mě pak provázela na mnoha společných koncertech i přes to, že se za ta léta mnohé změnilo, lidé odešli, jiní přišli, Dark Angels však rostli a sílili a já jim tiše záviděl, s jakou samozřejmostí posouvali hranice svých možností o další kilometr, když já mezitím ušel dva kroky.

Mít kapelu je splnění klukovského snu, je to ale také řehole plná ústrků a přešlapů, které často převáží potlesk po poslední písničce.

Dark Angels už tuto řeholi podstupují dlouhých patnáct let, při každém dalším setkání mě ale vždy přesvědčují, že jejich oddanost metalu překlene i ty nejhrubší fauly.

Tak na dalších patnáct let! Nemůžu se dočkat!

Miloš Headbanger Tollar (Demencia Mortalis)

I.

Chtěl jsem mít kapelu. Ne v ní jen hrát, vézt se, ale skutečně ji „mít“. Mít ji pod palcem, jak se tak říká. Tvořit muziku, starat se o organizační stránku, domlouvat akce a tak dále... Asi je to ve mně dodnes, i když často tvrdím opak. Nedokážu jen chodit na zkoušky a čekat, s čím ostatní přijdou. Tím neříkám, že jsem nějaký despota, který je nejspokojenější, když zbytek tancuje, tak jak já zpívám. To vůbec. Mám radost, když jsou všichni v kapele aktivní, snaží se. A hlavně... když mají NÁZOR! Nevěřili byste totiž, kolik muzikantů NÁZOR nemá. Prostě vám buď všechno odkývají, anebo ani to. Naskakují do rozjetých vlaků a o jednotlivé zastávky a vůbec cílovou stanici se příliš nezajímají. Když pak ale pomyslný vlak zpomaluje, jsou to právě oni, kdo nejvíce křičí, jak jde všechno do kytek.

Hraní v kapele je o srdci. Promiňte, tuto formulaci musím upravit... Hraní v UNDERGROUNDOVÉ kapele je o srdci. Je zajímavé, jak se muzikanti s přibývajícím věkem selektují. Nejdříve jsou všichni nadšení, ale jakmile vidí, že z nich do pár let nejsou hvězdy, kterým se celý svět kloní, jdou od válu. Najdou si jiný koníček, třeba tenis. Zbydou pak jen ti, kteří hrají skutečně proto, že jim to dává něco „víc“. Jsou to jedinci (je jich podstatně méně než první zmíněné skupiny), kteří svou muzikou a vším tím kolem žijí. Johan z Fobiazine před časem po jednom našem koncertě napsal: „Co muzikanty pohání k tomu, že se harcují po nocích a hrají pak pro třicet lidí? Den dámy a pánů z Dark Angels vypadal asi takhle: V půl čtvrté sraz v Českých Budějovicích, pak cca 75 km do Čestic pro bubeníka a basáka, pak do Strakonice pro mě (což bylo při cestě) a hurá na Plzeň (cca 100 km), v sedm příjezd na místo činu, tahání aparátu, dvě a půl hodiny tlachání, popíjení a okukování Peorth, pak zhruba hodina na pódiu, pak převlékačka totálně propoceného oblečení, druhé kolo tlachání a popíjení + omrknutí Mortifilie, tahání aparátu nahoru a před jednou po půlnoci odjezd k domovům. V autě část usnula, část probrala kde co. Ve Strakonici vylodění ve dvě, návrat do ČB zhruba v půl čtvrté, takže ve finále kvůli necelé hodině hraní 12 hodin mimo domov a 350 najetých kilometrů. Přesto to Petře a klukům stojí za to; a nejde jen o tuhle partu, podobně se víkend co víkend harcují desítky lidí. Je to svým způsobem posedlost, ale krásná...“

Johane, vlastně jsi to vystihl úplně dokonale. Ano, svým způsobem se jedná o posedlost. Kolikrát si říkám, že už jsem unavený... Přemítám, zda by nebylo lepší se na všechno vybodnout a být jen pasivním fanouškem. Jenomže pak se ve mně probudí jakýsi démon a všechno je ve starých kolejích. Kolejích, které pořád miluju!

II.

Do kytary jsem třískal už jako dítě, ale to vás určitě nezajímá, proto přeskočme až k samotným počátkům Dark Angels. Dodnes si pamatuji okamžik, kdy se všechno takříkajíc upeklo. Událo se to v roce 2003 v jedné vesnici na Domažlicku na koncertě Fata Morgany, kam jsem vyrazil s tátou a jeho partičkou kamarádů. V té byl i vyhlášený divočák, kterému se říkalo Veverka. Aby té lesní zvěře nebylo málo, tak se jmenoval Jelínek, přičemž jeho synovi jsme začali říkat Jelen. A právě Jelen se stal mým dlouholetým parťákem, který mi káru zvanou Dark Angels pomohl roztáhnout.

Veverka tehdy, jakožto správný manažer svého syna, přišel s tím, že když hraju na kytaru a Jelen na bicí, měli bychom to spojit a začít dělat pořádný rámus. Slovo dalo slovo a už o několik dnů později jsme do toho s tím kudrnáčem třískali.

Veverka byl dokonce tak akční, že nám sehnal fajnovou zkušebnu. Ta se nacházela v prostorách domažlického učiliště. Museli jsme vždycky počkat, až skončí výuka, a pak jsme se do toho mohli obout. Samozřejmě jsme kolikrát byli tak nadržení, že jsme to nevydrželi a rozparádili to dřív, než bylo zdrávo. Už si nevzpomínám, jestli na nás přišly nějaké stížnosti, ale je možné, že si kantoři mysleli, že jen hučí

kotel či tak něco. S hudbou naše prvotní pokusy neměly příliš společného.

Některé kapely na začátku řeší, jaký žánr budou produkovat, jiné k němu dojdou přirozenou cestou. My jsme měli jasno, že to musí být krutý nářez. Byl jsem tehdy posedlý tvrdším metalem, přičemž jsem miloval i české fosilie jako Törr či Master's Hammer. Právě k Törru jsme se snažili přiblížit. Důvod byl jednoduchý – oproti třeba Master's Hammer byli na hraní podstatně snazší.

Desert Eagle

Okamžitě jsme začali pracovat na vlastních skladbách, na covery jsme neměli. Vlastně obdivuji všechny začínající muzikanty, kteří se nejdříve naučí své oblíbené skladby a teprve poté se věnují autorské tvorbě. Určitě to má své výhody, člověk možná o něco lépe pochopí aranžérské figle, strukturu skladby a tak dále, ale na druhou stranu... když vidím na Youtube některé amatérské pokusy například o Europe či Pink Floyd, tak díky tomu nahoře, že jsme tak „odvážní“ nebyli. Ono by to jinak nedopadlo.

Tehdy jsme si ještě Dark Angels neříkali. Jednoho dne jsem přišel s tím, že budeme Desert Eagle. Přišlo mi to dost přísný a pro metalovou kapelu ideální. Jen to slovo „desert“ mi malinko haprovalo. S Jelenem jsme měli rádi Kiss, tak jsme si řekli, že tam narveme ještě jedno es, ať je to vizuálně poutavější. Že jsme tím totálně změnili význam a udělali z názvu kapely parodii, jsme neřešili. Nejspíš jsme to ani nevěděli. Ale co, dortíky mám rád dodnes, takže dezert... je vlastně pohoda.

Jakmile jsme udělali první tři čtyři vlastní skladby, okamžitě jsme se pustili do natáčení prvního demáče. Kamarád Pavel Štauber přitáhl svůj nabušený počítač a celou tu parádu, kterou jsme následně pokřtili na Krveprolití, jsme natočili na počítačový mikrofon zvaný „tyčka“. Jo, tu „tyčku“, se kterou se dodnes chlubí Varg, že na ni pořídil legendární Filosofem. Inu tak zlověstně naše pravěká nahrávka nezní, ale sound to má taktéž správně chorobný. Fenriz z Darkthrone by měl radost.

I když jsme si mysleli, že je to správný black metal, faktem bylo, že to byl punk jak vyšitý. Tenkrát jsem dokonce i „zpíval“, což tomu

všemu zrovna dvakrát nepomohlo. Ale co, demo bylo na světě a my byli odhodlaní ho rozšířit do celého našeho okolí. O zinech jsme tehdy ještě nevěděli, za což jsem dodnes vděčný, protože jinak bych jim určitě pár kousků poslal, což by byla bezesporu katastrofa.

Prioritou pro nás byli kamarádi, ale ti ten bordel samozřejmě nechápali. Tou dobou jsme začali chodit na rockové zábavy v okolí Domažlic, které na nás měly čím dál větší vliv. Ano, klidně to přiznávám, i když je to v očích některých kolegů muzikantů větší hřích, než kdybychom chodili na retrodiskotéky s Michalem Davidem. Jenomže je třeba si uvědomit, že Domažlicko je velmi bigbítové, ta tradice tam ostatně žije dodnes. Že se v nedalekém Starci konají pořádné „zlé“ metalové sjezdy, o tom jsme ještě neměli ani páru. No a na všech těch Sifonech a Sonetech jsme poslouchali, že jestli chceme někoho zajímat, musíme hrát jednoduchý bigbít! Ten přece lidé chtějí. Však se stačí podívat na zaplněný sál v Mrákově – hraje Sonet a jsou tam stovky fanoušků. Když je vám 16 let, lehce se tomu podlehne, i když dnes už je asi doba zase krapet jiná.

Padlo rozhodnutí – žádný black metal, ale bigbít! Melodické kytary, jednoduché rytmy a čistý zpěv. Žádná věda. Pár měsíců od Krveprolití tak vzniklo druhé demo s názvem, který mluví za vše – Hospůdko má. Co vám budu povídat, byla to zloba. O to víc, že jsem za mikrofonem pořád stál já a v prvním songu jsem se snažil napodobovat Iana Gillana. Zkrátka totální pekelník bez soudnosti. V tomto případě ani ten věk není omluvou.

Demo bylo na světě a my čekali nabídky na koncerty. Ty nepřišly. Hospůdka totiž nikoho nezajímala. Aby také ano, byla to totální kravina.

Přesto jsme tehdy jeden koncert odehráli přímo ve zkušebně. Pozvali jsme si několik kamarádek, které jsme chtěli našimi hity oslnit. Situaci jsme nepodcenili – nakoupili jsme několik lahví vína (toho nejlevnějšího samozřejmě), aby ve zkušebně zavládla správná atmosféra. Holky se posadily a čekaly na domažlické Chinaski. Místo nich se ozval punkový bordel, který neměl daleko k noisu. Hustili jsme to do nich snad hodinu. Bylo to velkolepé vystoupení. Tak velkolepé, až jsme ty chudinky omráčili. Vysoukaly ze sebe několik slov a jako kouzlem se ze zkušebny vypařily. Alespoň nám tam nechaly to víno, které do sebe rozčilený Jelen nahnul na několik doušků.

Aby toho nebylo málo, učňáku s námi tehdy došla trpělivost. Aby ne, začala se kolem nás motat různá individua, která zjistila, že ve zkušebně máme pivka a sem tam i flašku tvrdého.

Ztráta zkušebny pro nás mohla být konečnou, ale v tu chvíli se zapojili mí rodiče a domluvili nám prostory v nedalekých Luženicích. Jelikož jsme ještě neměli řidičáky (ani věk na ně), chodili jsme na zkoušky pěšky a myslím, že nám to vlastně ani nevadilo. Hodinu jsme pochodovali, pak x hodin hráli, u toho si dali několik piv, a nakonec zase hodina zpátky. Bylo to fajn, je to k neuvěření, ale vzpomínám na to strašně rád. Tehdy jsme totiž byli schopni hudbě obětovat všechno.

Nezastavil nás ani okamžik, kdy jsem přímo ve zkušebně přebral Jelenovi holku. Chvíli prskal, ale pak to hodil za hlavu. Žádná ženská

přece nemůže rozbít rozjíždějící se kapelu! Byl jsem sketa, jasně, ale ona byla fakt číča a my si mysleli, že žijeme život Jima Morrisona. Ten by to asi taky moc nehrotil. Ostatně na světě je přece ženských dost...

Poslední foto Dessert Eagle

Hudebně jsme se tehdy posunuli. Usoudil jsem, že mého zpěvu nezpěvu bylo dost, a tak jsme přijali zpěvačku. Jmenovala se Martina Havlová a měla ráda Nirvanu. Tak jsme začali hrát Nirvanu. Když do toho nastoupil basák, který vypadal jak Kurt Cobain, bylo vymalováno. On tak jenom nevypadal, on se tak i choval. Byl o něco starší a v našich očích fakt frajer. Jednoho dne ale nepřijel na zkoušku, dalšího dne také ne... a vlastně už nikdy. O pár měsíců později jsem slyšel, že občas přestává v krabicích u Penny Marketu. Byl to rockový Bůh!

Tou dobou skončila éra dezertního orla. Konečně jsem začínal dostávat rozum, došlo mi, že jestli chceme skutečně hrát, musíme to brát trošku seriózněji. A že musíme hrát to, co oba milujeme – metal. Žádný bigbít, grunge a podobně. Prostě METAL!

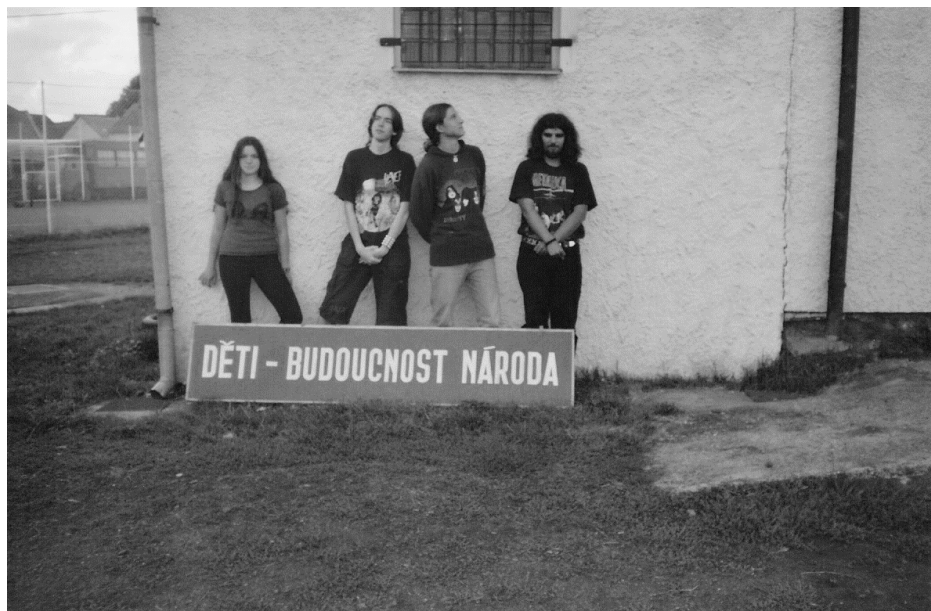
III.

Pravděpodobně nejdůležitější okamžik, který mě formoval, se udál v již zmíněném Starci. Tehdy už jsme slýchali o tom, že na Domažlicku funguje kapela zvaná Martyrium Christi. Kapela neskutečně brutální a drsná. Kapela, před kterou se babky na vesnicích křížují.

Když jsem pak jednoho dne zahlédl plakát, že se v hospodě ve Starci koná malý festáček, přesvědčil jsem Jelena a vyrazili jsme. Byl to úplně jiný svět! Tohle nemělo s bigbíty, na které jsme do té doby chodili, nic společného. Tady netancovaly tetky na stolech a nehrály se srdceryvné ploužáky. Ne, tohle bylo naší optikou koncentrované zlo, a to jsem v té době poslouchal kapely jako Death, Pestilence nebo Morbid Angel (jo, vedle toho bigbítu), tudíž pro mě extrémní metal nebyl ničím novým. Jenomže studiová nahrávka a živák... to je prostě něco jiného.

Martyrium Christi opravdu byli neuvěřitelní. Zírali jsme na ně s otevřenou hubou. Nějak jsem nemohl pochopit, že koncerty, které jsem nasával ze starých VHS, a tím myslím koncerty výše zmíněných kapel, se konají i u nás za humny. Žral jsem všechno, co ten večer hrálo. A že to byl výkvět! Avenger, Mortifilia, Podegra a tak dále.

První foto Dark Angel

Byl jsem z toho tak unešený, že jsem byl rozhodnutý, že toto je cesta, kterou Dark Angels půjdou. Zábavy ať se jdou vycpat. Chci dělat hudbu pro skutečné fanoušky, protože i ta atmosféra pod pódiem byla úplně jiná, než na jakou jsme byli zvyklí z vesnických sálů. Jasně... i zábavové kapely mají přívržence, kteří žijí jejich muzikou, texty (pokud tedy vzácně hrají vlastní songy jako třeba Sifon), ale pro mnoho lidí jsou prostě jen kulisou k chlastání. Ale třeba se doba změnila, sám jsem na bigbitu nebyl minimálně deset let.

Není divu, že po této zkušenosti (na koncerty do Starce či Kdyně jsme začali jezdit pravidelně) nabrala naše kapela úplně jiný směr. Tohle byl okamžik, který mě změnil. Okamžik, kdy jsem si uvědomil,

že chci být součástí metalového undergroundu. Kromě hraní v kapele jsem začal sepisovat i svůj zín, který jsem pojmenoval Metal Forever. V tomto bodě to již nevím přesně, ale mám pocit, že mě inspiroval nějaký plátek, který jsem si přivezl právě ze Starce. První číslo nabídlo jen recenze, ale už ve druhém jsem přišel s prvními rozhovory, ostatně na titulce byli Avenger!

Užíval jsem si kontakt s muzikanty, cítil jsem k nim ohromný respekt a těšil se z toho, že mě berou. Když mi pak začaly kapely posílat na recenze svá dema, vůbec jsem to nepobíral. Někdo mi dává své nahrávky zdarma a chce vědět můj názor? Tyhle první krůčky nejspíš pochopí jen ten, co si je sám zažil. Jsem rád, že jsem svým způsobem chytil alespoň konec éry, o které muzikanti z tuzemského metalového undergroundu mluví jako o zlaté. Skutečně to tehdy bylo jiné, nesrovnatelné. Samozřejmě si uvědomuji, že nostalgie je mrcha, která dokáže historii zkreslit, ale o tomto jsem přesvědčen. Ten pocit, kdy člověk přišel ze školy a hladově letěl do schránky, kde na něj čekaly třeba i čtyři obálky (kolikrát se ani nevešly)... CD s dopisy, děkovačkami, pozvánkami na koncerty. Byl jsem v tom až po uši a ještě dnes se mi občas zdá, že na mě ze schránky padají nacpané obálky.

Metal Forever celkem vydal tři tištěná čísla a poté se přestěhoval na internet, ale to je jiná historie, ačkoliv se s Dark Angels občas provazuje.

Pro naši kapelu byl tehdy ohromně důležitý okamžik, kdy k nám v roce 2004 nastoupila zpěvačka Lucie Avramová. Byla cílevědomá a

šla si za svým, což mi imponovalo. S Jelenem jsme byli nespoutaná zvěř, Lucka mezi nás zanesla aspoň trošku řád.

Pro mě jako kytaristu byl také významný příchod Martina Kopeckého, který s námi sice vydržel jen krátce, ale právě on mě naučil první figle, kterými jsem se oprostil od punku. Jednou mi například řekl, že jestli chci hrát metal, musím tlumit struny. Že všichni metaláci tlumí struny! To je METAL! Já chtěl hrát METAL, tak jsem od té doby tlumil struny neustále. Samozřejmě je to blbost, ale kytara v mých rukách najednou ztěžkla a zněla tvrději, to jsem si užíval.

Tehdy jsme si také dali název Dark Angel. Že taková kapela již existovala, jsem sice věděl, ale nijak jsem to neřešil. Přece jen již byla dávno minulostí, tak proč by ne. A kdo by to kdy řešil u nějakých smrkáčů z Domažlic, co beztak budou hrát nejdál v Klenci pod Čerchovem. Byla to hloupost, ten název nám v budoucnu mnohokrát zatopil, stal se cílem posměšků, ale to už začínalo být pozdě na jeho změnu.

S Dark Angel jsme pořád ještě zkoušeli v Luženicích. Jen jsme se přestěhovali do větších prostor. Jelikož se jednalo o velkou prosklenou místnost (nejspíš nějaká bývalá výrobní), byli jsme slyšet snad po celé obci. A že jsme si to dávali – schválně co nejhlasitěji.

Úplné začátky dokumentuje nulté demo nazvané Zvony smrti. Opět jsme točili v ryze amatérských podmínkách jako v době Desert Eagle. Mimochodem nahrávka se tehdy dostala do rukou Kozla z Panda Music, který jednu skladbu umístil na nějakou kompilaci. Tenkrát jsme skákali nadšením, dnes samozřejmě vím, že to byla další chyba, která nám ztížila rozlet (takových chyb jsme udělali více). Zvukově a muzikantsky to totiž pořád ještě bylo otřesné.

Po Zvonech smrti jsme dokonce odehráli i vůbec první veřejné vystoupení. Stalo se tak v Osvračíně v západních Čechách, kam jsme si pozvali další domažlickou kapelu s názvem Drsná deka. Je to památná událost. Lidí přišlo dost, zapářilo se, hostující kytarista Luboš Jim Ledvina během našeho koncertu blil před hospodou (místo aby

krotil kytaru) a celkově vládla super nálada. Že jsme hráli strašně, je podružné. K této akci se váže jedna fajn historka, kterou vím od provozovatelky hospody, kde se událost konala. V okamžiku, kdy Lucka vřeštěla do mikrofonu cosi o smrti (možná zrovna Zvony smrti), práskl ve výčepu jeden ze štamgastů pŕllitrem o stůl se slovy, že na to fakt nemá. Odchází. A také tak učinil... Tímto se mu omlouvám.

IV.

Naše sestava vykrytalizovala příchodem kytaristy Tomáše Strádala, který byl hráčsky o nějakou tu míli před námi. Tomáš dokonce hrál sóla! Jeho hra mě nutila na sobě tvrdě makat, abych se mu mohl vyrovnat.

Postupně jsme začali pracovat na prvních skladbách, které se už malinko přibližovaly pozdější tvorbě kapely. Ač mé srdce hořelo pro tvrdý metal, my se ubírali spíše heavymetalovým směrem, což ale pro mě bylo víceméně přirozené, protože s ženským zpěvem jsme těžko mohli hrát nějaké divočiny. Vzhledem k tomu, že jsem měl rád kapely jako Warlock či tuzemské Ayerdall mi vůbec prvotní heavymetalová příchut' nevadila. Ale pozor, pořád se bavíme skutečně jen o příchuti, faktem je, že jsme stále byli víceméně punk. Ve všem! A co je důležité – nešlo nám o heavy metal zmíněného bigbítového rázu, ale o androš, který by si dobrovolní hasiči na své sešlosti fakt nepozvali.

Druhý koncert jsme odehráli 18. prosince 2004 v postřekovském kulturáku. Oproti hospodě v Osvračíně velký skok. O to větší, že si nás tehdy pozvala kapela Relaxis, která byla v regionu celkem populární. Byla to zajímavá kombinace, protože oni hráli pop/rock ve stylu dejme tomu Turba. Mimochodem baskytarista Andy Budka později zakotvil v Katapultu, což jsem mu moc přál. Byl totiž velký fanoušek této kapely, tudíž si splnil sen. Něco jako později Honza Kapák s Master's Hammer.

Na to, že jsme tehdy pořád nic neuměli, jsme se nebáli. Napochodovali jsme na scénu a spustili ten náš rachot. Lidi nás následně plácali po zádech, což jsme si užívali. Ještě jsme nevěděli, že to člověk na akcích nemůže brát tak úplně vážně.

Z tohoto koncertu bylo pořízeno video, se kterým jsem udělal největší chybu. Vytáhl jsem z něj audiostopu, kterou jsme následně šířili jako živý demáč. Stalo se tak díky Panda Music. S Kozlem jsem hodně komunikoval a radoval se z jeho nadšení. Mimochodem Kozel